

DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 35.

V četrtek 26. velikiga serpana 1852.

Tecaj 17.

Slovez Marije.

Bodi slava, o devica,
Tebi, hiša Večniga!
Ki si naša pomočnica
Ki nam bodeš, si bila.

Ti brez madeža rojena
Bila zavolj Sina si,
In od Sina posvečena
Ko te svet še vidil ni.

Vrata ti nebes odpiráš,
Zvezda hiše Jakopa!
Z okam maternim oziráš
K nam v dolino se solzá.

Ti si kneginja nebesna
V sredi svojih ljubljencov,
Ki obdaja breztelesna
Truna te nebeščanov.

Zopernikam tvoje obličje
Našim groza ino strah.
Tvoje ime jim „božji bič“ je,
Vsak pred njim trepeče plah.

Toraj zemlje glas! čez ječni
Svet zadoni, da se bo
Čul Marije slovez večni
Po svetovih vsih — v nebo! S—n.

Sveti evangeli.

Drag dar, biser neprecenljene vrednosti mora vsakemu kristjanu sveti evangeli biti. Ako nam zvest prijatelj poroča, kako znanje svoje goreče ljubezni zapusti; kajne de homo ta spomin v veliki casti imeli, ga večkrat ogledovali in se oddaljenega prijatla spomnili? Sveti evangeli je nezaslužen, nikoli ne dosti česen spomin z visave nasiga Odrešenika. Vedno nas opominja grenčiga terpljenja, smertnih britkost, s katerimi smo peklenske suznosti oteti. Opominja nas, mileje od naj zvestejšiga, naj iskrenšiga prijatla, ozke in ternjeve poti v nebeski dom ne zapustiti, široke poti v pogubljenje pa se skerbno ogibati. V terpljenju, v telesnih nadlogah, v dusnih težavah našemu sercu hladno tolažbo vlija, rajski mir deli. In tega spomina bi mi ne častili? Posnemanja vreden nam bo izgled naših prednikov. Kakšni božji strah jih obhaja pri pogledu svetih bukev, kakšna sveta groza jih spreletava pri pričujočnosti sv. evangelia! Svetih želja, nebeskiga

veselja trepečejo, de se clo kleče sv. pismo beró: dobro vedo, terdno so prepričani, de jim sam živi Bog iz njega govori. Skerbé zanj bolj ko za vse posvetne zaklade, in jih na persih nosijoči pri vsaki perloznosti prebirajo. V cerkvenih zborih, kot v nikejskim, kaledonskim in efežanskim sv. evangeliu prečastiti škofje neizrečeno čast skazujejo. Na kraljevi stol po vsi moči olepsaniga in ozaljsani ga položé, de se kot kralj od dvorjanov obdan, vsredi zbiralisa znajde. Koliko spoštovanja nam tudi prisega na sv. evangeli razodene: kakor resnično mi Bog pomaga in ta njegov sv. evangeli!

Pa ne samo duhovni, škofje, tudi naj mogočnisi vladarji per vsi svoji svitlobi in velikosti so sv. evangeli častili. Pervi kersanski cesar Konstantin veliki ga poslje sv. škofu Nikolaju v čistim zlatu vezaniga in z dragimi kamni bogato ozaljsaniga. Cesar Teodozi ga z lastno roko prepisaniga vsako noč skerbno prebira. Te visoke osebe naj nam bodo lep izgled, kako naj tudi mi sv. bukke čistamo. De bi se pa spoštovanje se bolj našim sercu vtisnilo, de bi bili bolj uterjeni v veri in pokrepani, naj se sledeči čudeži pripomorejo. Sv. Gregor turški piše v življenju svetih očetov od mesta Arverna, ktero je začelo goreti. Ondašnji škof sv. Gal, pola zaupanja v milostiviga Boga, vzame svete bukke, jih proti ognju odperle derži in gorece moli. Hitro ogenj ugasne, de se iskrica več ne tli. Sv. Nicefor pripoveduje, de je sv. Marian, ko je cerkev sv. Anastazie goréla, evangeli zagrabil, na verh cerkve šel in ondi z molitvijo cerkev resil. Slavni pisavec Baroni nam sporoči to cudno prigodbo. Cesar Bazili macedonski poslje škofa, Ruse h katoliški cerkvi preobracat. Ti pa polni poganških (ajdovskih) vraz norejo poslušati, ampak mu vele, ako jih hoče kristjane viditi, evangeli v hud plamen zagnati. Škof to stori, pa o čuda! ko že vse derva zgore, ko že tudi zerjavica potli, se svete bukke neožgane ugledajo. — Ako sv. evangeli že posvetni ogenj pogasi, koliko bolj mora se le oginj sladnosti, oginj meseniga poželenja vkrotiti. Tudi tega imamo dosti prič, dovolj izgledov; pa naj eden zadosti. Ravno prej imenovani Baroni tako piše: Živela je 301. leta po Kristusu devica Teofila. Plemenitniga rodu je bila, od Stvarnika z vsimi telesnimi lepotami obogatena. Lepóta in čistost njene duše pa ste se iz njé djanja in govorenja lepše od vsih zgledljivih posebnost lesketale. Vjamejo jo nejeverci in ker se moško prave vere derži, sklencejo zaslepljenei, ji nar dražji zaklad čistosti odvzeti. Devica Teofila pa razprostre roke, povzdigne oči proti nebesam, in moli: O Jezus, moja luč, moje življenje, varh čistosti moje, poglej

me, svojo nevesto, ne daj me derečim volkovam, ne pusti nezmožne ovčice raztergati, ohrani mi čistost! Pri tih besedah vzame sveti evangeli, odpre, bere. Kmalo stopi gerdun v sobo, pa ugledavši jo brati, ga nekakšni strah zdergeta, nesrečnež se derzne dalje proti njej iti, tode mertev pred njo pade. Kmalo perstopi drugi pa čudna svitloba ga oslepi. Taka in še huje se pergodi še marsikterimu, de zadnjič noče noben več življenja si kratiti. Stopijo pa pobožni ljudje k devici, in lejte! mladenca neizrečene lepote, nebeske svitlobe vidijo pri njej stati. Kdo je tak, kot kristjanov Bog? vsa množica enoglasno zakliče. Ta mladenec Teofilo se v cerkev pelje, jo pozdravi: Mir s tabo! in zgine. Teofila in z njo vsi kristjani Boga hvalijo in časté, de je nedolžnost tako vidno rešil; nejeverci pa spoznajo vsigamogočnega Boga in njegovo skerb za kristjane. L.

Misjonske naznanila

g. Dr. Knobleherja do središnjega odbora Marijne družbe na Dunaju.

(Dalje.)

Tukaj seže vozek in podolgast kos zemlje delec v vodo, in z njegoviga konca se vidi lepo jezeru podobno povodje, v čiger gladki poveršini so stolpam in tempelnam enako znasad nakopičene temne pečine krog in krog slovesno odsévale. Na južni strani med dvema nadvisečima sterminama so molele kviško dobro ohranjene podertine Filaenskiga hrama ktere je ravno poslednje večerno solnce rudečkasto obsevalo. Na izhodnim bregu so bili pod gostimi palmami šotorji tovaršev, ki so nas perčakovali in o našim prihodu stavnico (bandero) veselo razpeli. Zmed severa in zahoda je vlekel prigródin veter. Velika jadrilna plahta se je razvila in smo proti šotoram zakernili. Takó tedaj je „Zgodnja Danica“, s streljanjem iz lombard veselje oznanovajoča, de je zdrava preplavala nevarne slapovja, o poslednjih žarkih zahajajočiga solnca na naši misjonski zemlji v mirni zavetnik (ladjostaj) veslala. — Zjutraj tistiga dne smo sredi slapovja v kapelici na ladji Bogu darovali eno sv. maso za tovarše Marijne bratovšine, ki je na Dunaju v prid misjona med srednjoafrikanškimi zamorci napravljena; prihodnjo nedeljo pa smo Bogu pernesli zahvalni dar za brambo in pomoč, ktero nám je Bog na potu do tistihmal tolikanj dobrotljivo skazoval. — Dopoldne smo iz Asvana več obiskanj prejeli. Poglavar, Kadi in imenitniki mohametanskih prebivalcev tega mesta so perjezdarili, nam zavoljo prebrodarenja čez slapovja srečo vošit. Tudi Sejh-Abu-el-ainain-a, tukaj posebno spoštovaniga moža, moram v misel vzeti, kteriga je precej pri našim prihodu v Asvan nekaj, ne vem koga, k nam posebno mikalo. Bil je poprej Saraf (plemenit, viksi) zdaj živi posamsko od svojiga lastniga premoženja. Ponujal se mi je v službo, in je napravil, de sim namesto veliko denara, kteriga so glavari v slapih za prevóz ladije tirjali, le samo okoli 60 gold. plačal. Naravnost je hotel, naj ga zvolim v misjonskiga opravnika, de bo naše odpravlilstvo ali pošiljanstvo med Hartumam in Asvanam in od tod do Kaira oskerboval, in to sim tudi prav rad storil, ker od vsih strani sim le hvalo o njem slišal. Tudi dva evropejska kupca, mlada dobro olikana Francoza, ki sta čisto na novo se le pred enim mescom z robo iz Francoskiga doli peršla, najpred v Asvanu

svoje sreče skusit, sta nas prav pridno obiskovala, in sta mi poslednjič željo razodela, tje do Hartuma iti, ako jima bi pervolil, se skoz pušavo, ktere sta se posebno bala, nam perdružiti. Vedit sim, de v Sudanu bi zamogla blago veliko ložej in z večim pridam izpečati, kot med ubožnimi Barabraprebivalci, in ker sim vidil, de sta bila oba pametna mladenca čedniga obnašanja, sim jima pervolil, in obljubil jih seboj vzeti, ako bota blago do praviga časa pospravila in nas v Korosku še dotekla. Še tisti dan sta v pristanu (ladjostaji) nad slápi najela ladijo in se vesela v Asvan povernila, svoje dopise v Evropo odpraviti in po tem neutegama začeti se odpravljati. — Popoldne smo s čolničem bili šli po vodi ob divotno-mičnim kraju velikanskiga pečinstva, ktero ko otoki in brežne stene okrajno obdaja. Obiskali smo bili korenjaške Filaenske podertine in smo se še le zvečer per svitli luni k „Zgodnji Danici“ povernili.

(Dalje sledi.)

Popotvanje svitliga cesarja po Ogerskim.

Njih veličastvo svitli cesar so svoje popotvanje po Ogerskim in Erdeljskim dokončali. Veliko se je bralo od slovesnosti, s ktero so jih ljudje povsod sprejemali, od veselja, ki so ga nad cesarjevim prihodom imeli. Od kod pa vse to izhaja? Ne samo lepe lastnosti, ki se na Njih veličanstvu vidijo, ne samo dobrote, ki jih sedanja vlada Ogerskimu skazuje, so tiga vzrok, ampak sosebo in nar bolj pravi kersanski katoliški duh, kteriga cesar povsod na znanje daje, očitno spoznanje svete vere, to je Oger zbudilo, de so za svojiga mladiga vladarja tolikanj vneli. Oger spoštuje v svojim cesarju naslednika sv. kralja Stefana; zato ker je on gospodar Ogerskiga kraljestva, ima tudi ime „apostolsko veličastvo.“ Ogerska dežela je posvečena Materi božji Marii, zato se ji tudi Marijna dežela pravi. Za tiga voljo gre vsa misel Ogra le na katoliškiga cesarja, in bolj ko se cesar derži svoje cerkve, bolj očitno ko on spozna svojo katoliško vero, večji ljubezin, zvestejši pokorsino in viksi spostovanje ima do njega ljudstvo. De je pa naš cesar zvest sin svoje cerkve, se vidi tudi iz tiga, de, berž ko je v kak kraj peršel, je naj pervo v cerkev hitel, v nji Boga pobožno molit. Njegovo lepo serce tudi naslednji pergodek razodeva.

V Ostrigonu (Gran) je cesar v nadškofovim poslopji zagledal podobo slovečiga nekdanjiga kardinala in knezo-velkiga škofa Petra Pazmana *), in je rekel: „Ta je bil tudi jezuit, od jezuitov perčakujem pred vsim katoliško rejo mladosti, zato sim njih družbo v njene pravice spet postavil“ (darum habe ich die Gesellschaft restituiert). Pričijoči veliki škof se veselo zavzame to slišati, zlasti, ker se je ukaz, de smejo jezuiti v Avstrii samostanske družbe imeti,

*) Pazmán, rojen 1573 v velikim Varadinu od protestantskih staršev, se je bil zgodaj v katoliško cerkev vernil in je 17 lét star, v red jezuitov stopil. Bil je sloveč govornik, se je v besedi in pisanju spretniga zagovornika jezuitov skazal, ko so jih hotli protestanti iz dežele pregnati. Bil je 1616 veliki škof v Ostrigonu, potlej tudi kardinal. Za vero in učenost se je posebno poganjal. Založil je vseučiliše v veliki Subotici (Tirnau) in napravil duhovsko semenišče na Dunaju „Pazmaneum.“ Veliko zmed naj imenitnisih družin je zavernil v katoliško cerkev; ko je on prvaški stol zasedel, je bil veči del Ogerskiga protestantski; ko je umrl, veči del katoliški. Vred.

čez toliko časa spet zaslišal, in ker se je že skoraj dvomilo, de bi se to zgodilo. Veliki škof je že zdavnej želel, v Tirnovo, kjer so Jezuiti nekaj velike šole imeli, ta red poklicati; torej per ti priliki svetliga cesarja boječe zaprosi, mu milostljivo dovoliti, de bi smel v Tirnovo dva ali tri jezuite poklicati. Cesar je odgovoril: „Dva ali tri je premalo, oni (Jezuiti) morajo več šol v deželi prevzeti in misijone (eksercicije za ljudstvo) imeti.“ Tako pove dopis iz Pešta od 9. t. m. v Salz. Korresp.

S takim obnašanjem so svitli cesar lepo naznanili svoje spoštovanje do katoliške cerkve in zasluženost čisljanje tiga imenitniga reda, kateri je nekaj toliko obrekovanja in preganjanja mogel prestati in ga sem ter tje še zdaj terpi. — Ravno zdaj je kraljeva vlada na Prajsovskim naznanila, de nobeden duhoven, ki bo v Rimu v kolegiu za Nemce (kjer jezuiti učijo), v šolo hodil, ne bo na Prajsovskim službe imel. — V Badnu je bila letas ravno taka prepoved dana. Res je, de sv. katoliška cerkev je že več sto let na svetu stala, preden je bil O. Ignaci Lojolán ta jezuitarski red napravil, in de ona zamore tudi brez njega še obstati. Pa ravno tako res je, de se red jezuitov iz med vsih cerkvenih redov nar bolj natanko derži postav, ktere mu je bil dal njegov perčetnik sv. Ignaci in jih bil poterdil papež Pavel III. v 1540. letu. Prav je rekel 18. jezuitarski viksi sprednik Lavrene Ricci: „Sint, ut sunt, aut non sint — ali vse, ali pa nič.“ Ravno zato so Jezuiti nepremakljiv jez in bramba zoper vse prekucijsko gibanje v cerkvi in v deržavi vselej bili in so. Oni so se protestantom vedno ustavljali, in v toliko deželah, kjer jim je vlada na roko šla, kakor na Poljskim, Ogerskim, Českim i. t. d. katoliško vero, ktero so bili protestanti v tla pomandrali, zopet oživili. Ponjih perzadevanju sosebno se je v 16. stoletju toliko Slovanov in Romunov od odcepljene gerske k rimsko-katoliški cerkvi spreobrnilo, tako, de znese število gerko-katoličanov še današnji dan več milijonov, akoravno jih je bilo 1839. leta na Rusovskim 3 do 4 milionov s silo od katoliške odterganih in k odcepljeni permoranih. Jezuiti so se dalej neutrudljivo upirali zoper početje jansenistov in so odkrivali škodljive reči, ki so bile po njih bukvah pod pokrivalam pobožnosti skrite. — Kaj čuda tedaj, de so oni protestantom in odcepljenim grekam tolikanj zoperni. Katoliški kristjan pa, kateri njih zasluženja za povzdigo sv. vere med krivoverci in neverniki in postave njih reda pozna, bo blagroval deželo, kjer se oni vselijo. Prekucuhi, se vč, ne morajo od njih nič slišati, zato so jih v 1848. letu tolikanj preganjali in neštetilne laži v mnogih iztisih in bukvah čez nje trosili. Prav je v 1848. letu v Rimu, kjer so se tudi jezuiti pred Mazzinisti mogli uganiti, neki jezuit odgovoril nespremišljenimu petrinarju, ki ga je odhajati zadovoljno gledal: Mi gremo, ali vi pridete za nami! V. Sezun.

in greška cerkev sklenile. 1848. leta so spet zadel na to pismo od 1718. leta, in bilo je rusovskim škofam svetvano, de naj bi nektere bogoznanice odločili, kateri naj bi se zastran pisanj sv. pisma, ki papeža tičejo, z rimskimi bogoznanci pomenili. Odgovorili so pa, kakor de bi bilo zedinjenje med kristjani reč, ki naj bo le samo Bogu mar. Tako je bila tedaj ponudba k zedinjenju, h kateri so se v l. 1718 perpravne kazali, čez več ko sto let poznejši odveržena. „Univers“ zanesljivo reče, de bi sedanji cesar Nikola k takimu zedinjenju rad roko podal, ako bi imel kdo serčnost, mu resnico povedati. „Volkshalle“ pa pristavi: „Ali ni pa cesar Miklavz od Georja XVI. v Rimu resnice slišal? Pretresla ga je, pa ne spreobrnila. Vera je milost Božja. Znano nam je, de v veliko krajih Francoskiga zaupajo, de se bo cesar Nikola h katoliški cerkvi povernil ter se vsled tega greška s katoliško cerkevjo zedinila, in v ta namen tudi goreče molijo. Naša zelja je, de bi tudi katolčani po Nemčii k ti molitvi perstopili. Koliki blagor za Evropo, ako bi se rusovski narod s svojim krepkim vladarjem v naročje sv. cerkve vernil!“ — Iz naklonljivosti cara Nikolaja do papeža, ktera se je že večkrat pokazala, in iz daril, s kterimi rusovski veljaki sem ter tje sv. Očeta počesujejo, je res soditi, de niso nasprotniki rimskiga stola: morebiti le koga manka, kateri bi imel pri narodu veljavo in pa serčnost, to reč očitno sprožiti in poganjati. Duhovno potrebo k temu zedinjenju čuti, kakor je viditi, narod in vlada: samo to, de eden družiga se anata, si znotranji nagon nasproti potoziti in drug drugimu na roke iti, de bi se v ta namen začelo za resnico delati. Nar veči napotljeji bi utegnili iz mnogih vzrokov v rusovskim krivoveriskim duhovstvu biti. Bratovšina ss. Cirila in Metoda je silo potrebna: molitev vse omeči in vse predré. Posebniga sadu se je od nje zlasti tudi za to nadjati, ker tukaj moli po večim delu nedolžna mladost, neomadežane serca v en in ravno tisti namen presveto Rešnje Teló prejemale, in dan na dan kleejo: „O sv. Ciril in sv. Metod, velika slovenska apostelna! za nas Boga prosita!“

Ogled po Slovenskim.

Bratovšina sv. Cirila in Metoda se vedno bolj razširja. Iz Logatca smo prejeli od g. Klemena, duhovniga pomočnika 135 novincev: 60 zmed njih je iz nedeljske šole.

Gosp. Orešnik so nam poslali iz Št. Jerneja 202 bratov in sester za društvo ss. Cirila in Metoda.

Gospod Anton Furmaher, fajmošter v Stari Oslici, so izvoljeni fajmošter na Dovjim.

Za Idriansko pripravnico (preparandsko šolo) se je mende že pet učencov oglasilo.

Iz Ljubljane. Po odstopu g. Krivica v pokoj je c. k. poglavarstvo duhovnijo v Gorjah Prežganjskimu namestniku g. Korlnu Tedeski-u podelilo.

Razgled po keršanskim svetu.

Nekaj od združevanja latinske in greške cerkve.

V „Univers-u“ je list posebne imenitnosti, kteriga je zbor rusovskih škofov do Petrogradske Sorbone 18. roznika 1718 pisal. Sorbona je bila škofo povabila k snidu zastran razločnih nauk med greško in katoliško cerkevjo. Škofje v tem pismu poterdijo nasvet, de bi se od obeh strani odborniki zvolili, in željo razodenejo, de naj bi se latinska

Francosko. Vdova ranjkiga maršala Soult-a se je v svoji veliki starosti od protestanske h katoliški veri spreobrnila. Njen zet, grof Juli Mornaj je bil letas na smertni postelji, stregla mu je usmiljena sestra, ktera je njegova lastna hči Ludovika. Ta mlada gospodična, vnukinja slavniga in bogatiga Soult-a, bi se bila lahko zavoljo svoje lepote in 100.000 frankov letniga dohodka v nar žlahtniši francoske hiše permožila. Ati

ona si je izvolila biti nevesta Kristusova in darovati svoje življenje Bogu in bolnim.

Češko. Iz kraljeviga Gradca se piše, da je število ljudskih učencov zmiram manjši. Letas jih je že 26 umerlo. Drugi so učiteljski stan popustili, in per vradnijah, sosebno per železnicah boljšiga kruha najdlj. — Ravno tako po redkih se mladenči tudi za duhovski stan oglašujejo. — Enak sad perdobitkov 1848. leta se viditudi na Kranjskim. Več učiteljskih služb stoji praznih, ker se nobeden za nje ne oglasi; in od 22 bogoslovcev, ki so bili jeseni 1848. leta stopili v deseto šolo, je zdaj po dokončanih šolah le 6 posvečenih, 1 mora predpisane starosti čakati, 1 je umerl, 14 pa se jih je pozgubilo.

Praga. C. k. poglavarstvo je naznanilo, da si protestanški pastori ne smejo imena „evangeljski fajmošter“ perlastovati. Ime „pastor“ gre samosvojnim protestanškim duhovnam; tako govori tudi zakonik.

Dunaj. 24. mal. serpana. — Dohtarsko zborstvo modroslovskiga oddelka si je z 11 zoper 6 glasov Dr. Sabastiana Brunerja, vrednika Dunajskih novic „Kirchenzeitung“, dekana izvolilo.

Dunaj. Ministerstvo nauk je ukazalo klasikarje natanko pregledati, in za šolsko rabo iz njih vse odpraviti, kar bi bilo za državo, vero in čednost nevarno. V ta namen so razločni klasikarji mnogotelim jezikoslovskim profesorjem v pregled zročeni.

• V „Salzb. Corresp.“ se za gotovo piše, da bodo že letas Jezuiti na gornjim avstrijskim pri Kreinu noviciat začeli, in pravi, ker ravno šolsko leto h koncu gre, naj bi cerkveni listi to naznanilo razglasili, da zamorejo mladenči izverstnih zmožnost, ki se h temu redu čutijo poklicane, še do časa svoj sklep prednstvu tega reda naznaniti. Do 30 novincov bo neki to leto sprejetih.

Spanjski kralj je podaril papežu imenitni drag kelih, ki je z 42 demanti ozaljšan. Ima pa ceno 6 milionov realov (1 real je 15 kr. srebra.)

V Bruselu se je učenik Möhl, rojen protestant, pokatolčil.

Tesin. Milanski veliki škof so napovedali očitno molitve, da bi se Bog usmilil svoje katoliške cerkve v tem kantonu, kjer jo Luvini in drugi švajcarski prekučavci tolikanj zatirajo.

V Moguncii je dalo mesto bolnišnico usmiljenicam v obrambo in opravo.

V Monakovim je bil neki go-spod kaznovan, ker je beraču na ulicah dal milovno.

Augsburg. Mestnjani Heindl je mestni gosposki podal 100.000 goldinarjev v darilo za bolnišnico, ako se usmiljenim sestram bolniška postrežba zroči. Mestna gosposka in svetovavstvo so obljubili voljo verliga dobrotnika spoiliti.

Dr. Vippart, profesor v Jeni, je 20. vel. travna v Pasavii prestopil iz protestanstva v katoliško Cerkev.

Pfalz. Protestanški kolodvorni vodja Bietenfeld, ki je že popred tri svoje otroke katoliški cerkvi zročil, in je bil zavoljo tega od protestantov izobčen, je zdaj tudi sam v katoliško cerkev stopil, kar je bilo previditi.

Gata. Sin nar bolj slovečiga luteranskiga pasterja, ki se je že več let za pastorsko službo perpravljaj, se je v katoliško cerkev vernil in je zdaj katolišk duhoven v Trieru.

Berolin. Kraljeva vlada je zapoved vnovic zaterdila in obnovila, da ob urah Bozje službe v nedelje in praznike je vsako kakoršno koli lovstvo (jaga) prepovedano. Nepokornež plača do 50 tolarjev kazni, ali

pa gre do 6 tednov v ječo. — Krivoverci imajo toliko spoštovanja do dne Gospodoviga; neki katoličani na Slovenskim so se pa mende hudo jezili, ko je „Danica“ enkrat tako počenjanje grajala.

Drobtinice.

• Ljudski misjon le dobro stori. Od sv. Hipolita se piše, da tudi v Roggenburgu so imeli ljudski misjon, in so od njegoviga sadu popolnoma prepričani. Dopisnik v „Volkshalle“ pravi, da vsak vikči ali nižji služabnik, kateri tako cerkveno napravo zaderžuje, je sovražnik vladarja, sovražnik ljudstva, sovražnik čednosti, reda, srečniga stanú. Ondotni vredni gosp. fajmošter pravi: „Zmiram bolj se sad misjona kaže. Veliko krivičniga blaga se povrača. Tukej posestnik zjutraj vstane in najde v svojim dvorišu vagan pšenice; tamkaj dobi drugi pismo z denaram; marsikteri ga meni pernesó, da naj ga lastniku zročim. Vsaki večer se obilno k misjonskimu križu zbiramo, in pesem od „križa“ pojemo. Kmet, ki ga ni bilo veliko let v cerkvi viditi, ker je rekel, da sim preojster, zdaj pravi: „Zdaj našimu fajmoštru vse verjamem, in posihmal ne bom nobene pridige in nobeniga keršanskiga nauka več zamudil.“

• Kdor zna, ta zna. Učenie v Nuits-u je pisano v pevskih versticah do L. Napoleona pisal, pa nikomur nič povedal, in ga je prosil, mu dohodke od ene minute podariti. Prejel je lastnoročini odgovor od predsednika z odkazilam na 25 frankov. Dohodki znesó vsako minuto 23 frankov in 4 centime.

• **Klausen** na Tirolskim. 25. u. m. je tukaj baron Rihard Ketteler, po dostanim noviškemu letu, obljubo vedne pokoršine pod duhovnim poglavarjem storil in je zdaj kapucinar z imenom O. Bonaventura. Njegov visoki brat, Mogunški škof, so imeli pri ti slovesnosti veliko mašo. Ko je bila slovesna obljuba (profés) storjena, se približa O. Bonaventura škofu, svojimu bratu, jih objame v svetim veselju do hvaležnih solz ginjen in s kušljejem roke ravno storjene obljube pred obličjem svete Cerkve zapečati, in natorna bratovska zaveza se je spremenila v zavezo v Kristusu. Na to so škof stopili na leco in so s silnim navdihom popisovali srečo, imenitnost in potrebo redovniškiga (mniškiga) stanú, zlasti naše dni, kakor steno zoper misli in prizadjanja sedanje posvetnosti. Ob enim so dali mnoge nauke, kako da se zamorejo tudi svetni ljudje klosterske sreče vdeležiti z odterganjem sereca od posvetniga — s pokoršino — zatajevanjem i. t. d.

• **Lopdovo** društvo je dalo delati dva nova nagla parobroda (ladji, ki ji sopar žene), ki bota pot od Tersta do Aleksandrie v 4 dneh obhodila; do zdaj se je 6 dni potrebovalo. Tedaj imamo zopet 2 dni blizej do svojih bratov v srednji Afriki.

• Na Angleškim je neki učenik od lakote umerl, kar so pregledovavci po njegovi smerti spricali.

• V Londonu — protestanškim Londonu je nedavno napravljena fabrika, v kateri se delajo različni maliki, ktere angleški barantačiv Indio vozijo in prodajajo. — Bodo lahko bible in malike kar na eni ladji v Indio vozili; to bo ravnoslednost!

Mili darovi.

Za afrikanski misjon. Gg. J. F. in J. N. iz Slapa 3 gold. Gosp. J. Šabol, primiciant (za g. Knob-leherja 2 gold. 32 kr.